

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/21/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2711206831
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2711206831.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Jána Mihala v právnej veci žalobkyne: Orange Slovensko, a.s., Bratislava, Metodova 8, zast. advokátom: Mgr. Martin Katriak, Bratislava, Dr. Vladimíra Clementisa 10, proti žalovanému: K. G., nar. XX. E. XXXX, naposledy bytom D., H. XXX, t. č. na neznámom mieste, zast. opatrovníčkou: Y. F., Okresný súd Senica, o 787,03 eur s príslušenstvom, za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na podporu práv spotrebiteľov, o. z., Bratislava, Seberínho 9, o odvolaniach žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo 7. júna 2012 č. k. 1C/118/2012-73 v znení opravného uznesenia toho istého súdu z 18. júla 2012 č. k. 1C/118/2012-85 a dopĺňaciemu rozsudku Okresného súdu Skalica zo 17. decembra 2013 č. k. 1C/118/2012-112 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej s výnimkou sumy 0,03 eur a úroku z omeškania z takejto sumy a dopĺňací rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdzuje.

Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej, týkajúcej sa sumy 0,03 eur a úroku z omeškania z takejto sumy a v časti trov konania ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napádaným rozsudkom zo 7. júna 2012 č. k. 1C/118/2012-73 v znení opravného uznesenia z 18. júla 2012 č. k. 1C/118/2012-85 (ďalej len „rozsudok“) súd prvého stupňa I/ uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi 282,67 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 7. mája 2010 do zaplatenia, II/ o trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na ich náhradu a III/ vo zvyšku „uplatneného nároku“ žalobu zamietol. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil, pokiaľ šlo o vec samu, právne § 51, § 52 ods. 1 a 2, § 53a ods. 1, § 54 ods. 1, § 491 ods. 1 a § 517 ods. 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), § 42 ods. 1 písm. a/ a ods. 4 písm. b/ a § 43 ods. 1 a ods. 5 písm. b/ zákona č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách (v súčasnosti nahradeného zákonom č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách účinným od 1. novembra 2011 - pozn. odvolacieho súdu), § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a § 3 ods. 1 a 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 31. januára 2013 ako i poukazom na niektoré rozhodnutia v tzv. spotrebiteľských veciach; vecne potom záverom o existencii právneho vzťahu účastníkov (na základe dvoch spotrebiteľských zmlúv - Zmluvy o pripojení č. A4776602-0001 z 11. decembra 2009 a Zmluvy o pripojení č. A4786296-0001 zo 14. decembra 2009 a Dodatkov k týmto zmluvám) a záväzku žalovaného zaplatiť cenu poskytnutých služieb, čo ale neplatilo o zmluvných pokutách (200 a 300 eur), poistení faktúr (3 x 1 eur) a upomienke (1,33 eur). Súd prvého stupňa nepriznal sumu vyfakturovanú žalobkyňou za poistenie faktúr z dôvodu nepreukázania žalobkyňou, na základe čoho uplatnila tento svoj nárok a za upomienku z dôvodu nepreukázania, kde bola podmienka medzi účastníkmi dohodnutá. I v prípade, že takáto podmienka bola medzi účastníkmi dohodnutá,

ide o neprijateľnú podmienku, keďže na poplatok za upomienku niet žiadneho zákonného nároku a nemôže patriť veriteľovi, ktorý si uplatňuje paušálnu náhradu ujmy za omeškanie. Dojednania zmluvných pokút v oboch zmluvách, resp. v ich dodatkoch potom bolo treba považovať za neprimerané sankcie a príslušné dojednania preto aj za neprijateľné zmluvné podmienky, keď sa pri určení zmluvných pokút nerozlišovalo, či k porušeniu zmluvne prevzatých povinností Účastníka (žalovaného vstupujúceho do zmluvného vzťahu v postavení spotrebiteľa) dôjde na začiatku existencie zmluvného vzťahu alebo pred jeho ukončením, ako ani to, za aké porušenie zmluvných povinností nárok na zmluvné pokuty vzniká, čo spôsobuje, že príslušné dojednania neobchádza ani aspekt neurčitosti, dôvodil napokon okresný súd, ktorý rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne len paušálnym odkazom na § 142 ods. 2 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne iba čiastočným úspechom žalobkyne (35,92 %) a nepožadovaním náhrady trov konania žalovaným, ktorému zo spisu žiadne trovy ani nevplyvajú.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie len žalobkyňa a to výslovne čo do zvyškového zamietnutia žaloby a trov konania s primárnym návrhom na zmenu rozsudku v napadnutej časti tak, aby žalobe bolo vyhovené aj tam, kde tak súd prvého stupňa urobiť odmietol, alebo (alternatívne), aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. I s poukazom na niektoré citované rozhodnutia iných súdov v tzv. spotrebiteľských veciach, niektoré ustanovenia Smernice (Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách) ako aj O. z. dospela k záveru, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci a vec nesprávne právne posúdil, keď vyslovil neprijateľnosť zmluvnej podmienky v bode 2.5 Dodatkov k Zmluvám o pripojení a následne žalobkyňu nepriznal nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty. Žalobkyňa pritom nenamietala správnosť použitia ustanovení o spotrebiteľských zmluvách v O. z. na zistený skutkový stav a vyhodnotenie zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania za zmluvu spotrebiteľskú, no súd prvého stupňa podľa jej názoru nesprávne aplikoval právny predpis na daný skutkový stav, resp. na vykonané dôkazy neaplikoval zákonné ustanovenia vôbec. Zmluvná pokuta tu totiž podľa nej predstavuje sankciu za porušenie zmluvných povinností, ktorá je na strane spotrebiteľa vyvážená výhodami mu poskytnutými vo forme zníženej ceny mobilného telefónu ako aj ceny služieb. Pochybenie súdu prvého stupňa má spočívať najmä v neskúmaní okolností uzavretia zmluvy, nakoľko žalobkyňa (ako poskytovateľka siete a služieb elektronických komunikácií v pridelených frekvenčných pásmach - pozn. odvolacieho súdu) určuje výšku zmluvnej pokuty v zmluvách uzatváraných so spotrebiteľmi individuálne v závislosti od hodnôt predávaných mobilných telefónov. Spotrebiteľ má pritom možnosť uzavrieť kúpnu zmluvu so žalobkyňou alebo iným predajcom, v ktorej bude kúpna cena dohodnutá za daný mobilný telefón v rámci bežných maloobchodných cien. Prísnejšie podmienky dohodnuté účastníkmi konania a teda aj samotná výška zmluvnej pokuty sú tak viazané na benefity poskytnuté spotrebiteľovi, ktorého povinnosťou je uhrádzať vyúčtovanú cenu za poskytnuté služby pri dodržaní dohodnutej doby viazanosti. Individuálnosť dojednaní v jednotlivých zmluvách má preukazovať aj tabuľkové zvýraznenie najdôležitejších podmienok, s ktorými sa má spotrebiteľ možnosť vopred oboznámiť. Namiesto tak nie je záver súdu prvého stupňa, že dojednanie zmluvných pokút spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach oboch zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa, keďže existencia formulovanej štandardnej zmluvy nevyklučuje individuálnosť niektorých jej častí. Súd prvého stupňa tak mal s prihliadnutím na aj ním spomínaný princíp proporcionality pristúpiť k skúmaniu okolností, za ktorých boli Dodatky k zmluvám o pripojení uzavreté a zhodnotiť skutočnú rovnováhu, či nerovnováhu jeho zmluvných ustanovení. Za nesprávne považovala aj poukazovanie súdom prvého stupňa na skoršie právoplatné rozhodnutie iného súdu v obdobnej veci (to rozumej rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/91/2011), kde ale nie je daná totožnosť účastníkov konania ani skutkový základ veci.

Doplňacím rozsudkom zo 17. decembra 2013 č. k. 1C/118/2012-112, vydaným až na pokyn odvolacieho súdu, ktorý po prvotnom predložení mu veci na rozhodovanie o odvolaní súdu prvého stupňa vytkol nepostupovanie v zmysle § 153 ods. 4 O. s. p. (ďalej len „doplňací rozsudok“), súd prvého stupňa určil, že zmluvné podmienky uvedené v čl. 2. bod 2.5 Zmluvy o pripojení - č. zmluvy: A4776602-0001 zo dňa 11. decembra 2009 a jej dodatku zo dňa 11. decembra 2009, znejúceho: „V prípade porušenia niektorej z povinností Účastníka uvedenej v bode 2.3 alebo 2.4 tohto článku (najmä ale nielen nezaplatenie splatnej ceny za Služby, nedodržanie záväzku uvedeného v bode 2.2 tohto článku, jednostranné ukončenie platnosti Zmluvy alebo tohto Dodatku pred uplynutím doby viazanosti, vykonanie úkonu smerujúceho k ukončeniu platnosti tohto Dodatku pred uplynutím doby viazanosti bez ohľadu na skutočnosť, či naozaj dôjde k ukončeniu jeho platnosti) je Účastník povinný uhradiť Podniku zmluvnú pokutu vo výške 200 eur

(6.025,20,- Sk)“ a Zmluvy o pripojení č. zmluvy: A4786296-0001 zo dňa 14. decembra 2009 a jej dodatku zo dňa 14. decembra 2009 znejúceho: „V prípade porušenia niektorej z povinností Účastníka uvedenej v bode 2.3 alebo 2.4 tohto článku (najmä ale nielen nezaplatenie splatnej ceny za Služby, nedodržanie záväzku uvedeného v bode 2.2 tohto článku, jednostranné ukončenie platnosti Zmluvy alebo tohto Dodatku pred uplynutím doby viazanosti, vykonanie úkonu smerujúceho k ukončeniu platnosti tohto Dodatku pred uplynutím doby viazanosti bez ohľadu na skutočnosť, či naozaj dôjde k ukončeniu jeho platnosti) je Účastník povinný uhradiť Podniku zmluvnú pokutu vo výške 300 eur (9.037,80,- Sk)“ sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami.

Hoci odvolaním bol napadnutý len rozsudok (ten prvotný), jeho obsahom sa spochybňuje i vyhodnotenie dojednaní o zmluvných pokutách v oboch spotrebiteľských zmluvách za neprijateľné zmluvné podmienky a to je aj dôvodom, pre ktorý sa odvolací súd musí pri svojom rozhodovaní námietkami voči rozsudkom obom (ako aj oboma takýmito rozhodnutiami, samozrejme len v rozsahu, v akom tieto nekonvencujú odvolateľke).

V priebehu odvolacieho konania oznámilo vstup do konania na strane žalovaného Združenie na podporu práv spotrebiteľov, o. z., Bratislava, Seberíniho 9 (ďalej len „vedľajší účastník“) s poukazom na neprijateľnosť dojednaní o zmluvných pokutách v žalobkyniných formulárových spotrebiteľských zmluvách, ktorých obsah je vedľajšiemu účastníkovi známy.

Žalovaný odvolací návrh nepodal.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. vec v medziach odvolania žalobkyne, teda s preskúmaním správnosti rozhodnutia prakticky celým rozsudkom (až na jeho čiastkový výrok vyhovujúci žalobe) a celým dopĺňacím rozsudkom (pretože rozhodnutie o tzv. zvyškovom zamietnutí žaloby a ďalšie rozhodnutie o neprijateľnosti a neplatnosti zmluvných podmienok mali charakter rozhodnutí na sebe vzájomne závislých; rozhodnutie o trovách konania bolo naopak závislým na výsledku konania ako celku, teda i na čo aj len čiastočne napadnutom rozhodnutí vo veci samej a posúdenie správnosti rozhodnutia vo veci samej aj v časti vyhovujúcej žalobe by mohol predmetom odvolacieho konania urobiť len v tomto smere nečinný žalovaný, kým žalobkyňa čo aj čiastočným vyhovením žalobe postavenie osoby subjektívne oprávnenej napadnúť odvolaním rozsudok aj v tejto časti stratila) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu síce šlo /aj/ o vec samu, na druhej strane však nie aj o ktorýkoľvek zo zákonom ustanovených prípadov potreby prejednávania takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu, nakoľko tu nevznikla potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa vec prejednal na pojednávaní, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a pojednávanie odvolacieho súdu si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), pričom dospel k záveru, že za správny je možné považovať dopĺňací rozsudok ako celok a rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti v prevažnej miere, teda s výnimkou zjavne nepatrnej sumy 3 euro centov a príslušenstva k tejto sume (ako výsledku buď nesprávnych výpočtov súdu prvého stupňa alebo jeho nedostatočnej argumentácie v odôvodnení napadnutého rozsudku).

Čo sa týka správnosti argumentácie súdu prvého stupňa použitej na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnení oboch rozsudkov), odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod s touto nesúhlasiť. U dôvodov predostretých okresným súdom dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo (samozrejme bez ambície presvedčiť kohokoľvek, najmä nie niekoho s celkom jednoznačným záujmom na inom výsledku konania) by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.), odvolací súd však v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa tak s tzv. odvolacími námietkami ako i so zrejmom nesprávnosťou vo výpočtoch súm žalobkyňou správne nárokovateľných a tých, ktoré tento status nepoživajú a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvého stupňa dopĺňa (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) nasledovné :

Vo vzťahu k procesnej stránke veci platí, čo už tunajší súd v minulosti uzavrel v inej veci, vedenej ním pod sp. zn. 10Co/362/2010 (inak vo veci Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 8C/40/2010),

teda že z úpravy ustanoveniami § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. už k času rozhodovania rozsudkom súdu prvého stupňa vyžadujúcim si jeho doplnenie i k času rozhodovania odvolacieho súdu týmto jeho (práve odôvodňovaným) rozsudkom vyplýva, že už skôr existujúca možnosť súdu v rozsudku, týkajúcom sa sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná (podľa odseku 3 účinného už od 15. októbra 2008) bola nahradená povinnosťou vydať takéto rozhodnutie vtedy, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky a súčasne nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie (odsek 4 účinný od 1. marca 2010).

Takáto úprava je procesným ekvivalentom obdobnej úpravy nachádzajúcej sa od 1. marca 2010 v ustanovení § 53a O. z. (teda v tzv. hmotnom práve), pričom jej špecifikom je, že na jej základe súd i v tzv. sporovom konaní (zásadne ovládanom dispozičným princípom), hoc aj len v takom, kde má základná požiadavka žalobcu pôvod v spotrebiteľskej zmluve, môže dotvoriť jeho predmet (konania) tým, že aj bez výslovného návrhu niektorého účastníka konania (vyjadreného buď v žalobe alebo vzájomnej žalobe) určí neplatnosť zmluvnej podmienky s poukazom na jej neprijateľnosť. Nie je rozhodné, či žalobu v takejto veci podal dodávateľ, spotrebiteľ alebo príslušné združenie, ale len to, že výsledky vykonaného dokazovania smerujú k rozhodnutiu v neprospech dodávateľa alebo naopak v prospech spotrebiteľa preto, že niektorá podmienka alebo aj viaceré takéto podmienky v spotrebiteľskej zmluve sú neprijateľné. Takéto určenie (neprijateľnosti a neplatnosti) je tu potom zjavne pre spotrebiteľa za účelom jeho zvýšenej ochrany zaručovanej i na nadnárodnej úrovni (ustanovením povinnosti reagovať na porušenie noriem spotrebiteľského práva aj bez výslovného návrhu spotrebiteľa) a tiež v smere eliminovania rizika výskytu neprijateľných podmienok (v tejto súv. por. najmä tzv. hmotnoprávnu povinnosť dodávateľa sa zdržať používania podmienky určenej za neprijateľnú i vo vzťahoch s ostatnými spotrebiteľmi podľa § 53a ods. 1 O. z.), na druhej strane však i na ochranu dodávateľa takýmto určením dotknutého (ako ustanovením možnosti brojiť aj proti samostatnému výroku o určení neprijateľnosti a neplatnosti podmienky, ktorý by tu nebyť úpravy z ust. § 153 ods. 4 O. s. p. byť nemusel, tak i ustanovením prípustnosti dovolania v takýchto prípadoch a umožnením tak osobe rozhodnutím dotknutej toto napadnúť i za pomoci mimoriadneho opravného prostriedku).

Ak potom i v tejto konkrétnej (tu odôvodňovanej) veci musia platiť závery z vyššie zmienenej skôr prejednanej a tiež rozhodnutej inej veci, zopakovať je namieste (v tomto prípade už hmotnoprávne), že vo vzťahu k určeniu dojednania o zmluvnej pokute za neprijateľnú zmluvnú podmienku neplatí to, čo u úrokov z omeškania, čiže nie je tu obdoba žiadnej obraznej „záchranej brzdy“ v podobe nástupu zákonných úrokov z omeškania (pre prípad výpadku tých dojednaných zmluvne, avšak pri uplatnení noriem spotrebiteľského práva neprijateľne). Logickým dôsledkom toho (i pre odlišnosti v charaktere ochrany normami spotrebiteľského práva - oproti úprave z noriem občianskeho práva vo všeobecnosti) musí byť, že dojednanie o zmluvnej pokute môže z pohľadu prijateľnosti (a platnosti) podmienky buď obstať alebo naopak padnúť len ako celok (i so všetkými rizikami z toho pre strany zmluvného vzťahu plynúcimi, opäť na rozdiel od bežnej úpravy zmluvných pokút v ust. §§ 544 - 545 O. z. a práva súdu ich výšku znížiť podľa § 545a O. z.).

Ak potom síce slovenský právny poriadok neustanovuje (na rozdiel od výšky úrokov z omeškania) pre výšku zmluvných pokút žiaden strop (obmedzenie) a principiálne by šlo akceptovať i obhajobu konkrétnej výšky zmluvnej pokuty v prejednávanej veci záujmom operátora mobilnej telekomunikačnej siete na doplatení zľavy z ceny telefónu, poskytnutej v očakávaní riadneho plnenia si povinností zo strany jeho zákazníka (ak sa príslušné očakávanie nenaplní) a na zaplatení paušalizovanej náhrady škody za rovnako očakávaný (avšak počínaním zákazníka zmarený) stav nárastu majetku operátora o platby za služby počas doby viazanosti; prijať nešlo (a to predovšetkým pre argumenty ponúknuté už súdom prvého stupňa) konkrétnu podobu dojednania o tzv. pevnej zmluvnej pokute (nezohľadňujúcej najmä faktor dĺžky zotrvania spotrebiteľa pri riadnom plnení povinností, vyplývajúcich mu zo zmluvy).

Práve toto (nezakotvenie - v zmluvnom dojednaní, o ktoré tu ide - takého spôsobu určenia výšky zmluvnej pokuty, ktorý by bol schopný vyhodnocovať aj pomer dĺžky času „stráveného“ riadnym plnením si zmluvných povinností spotrebiteľom a dĺžky času, v ktorom to takto naopak nebolo) i v spojitosti s nutnosťou dodávateľa (veriteľa) sa v spotrebiteľských vzťahoch takpovediac „trafiť“ (aby dojednanie ešte šlo považovať za prijateľné a preto tiež za platné) potom aj v prejednávanej veci podľa názoru tunajšieho odvolacieho súdu musí mať za následok 1. záver o neprijateľnosti a neplatnosti zmluvnej podmienky a 2. nemožnosť vyhovieť žalobe v časti opretej o takúto podmienku (s nemožnosťou nič na tomto zmeniť akýmkoľvek dôkazom vrátane odvolateľkou naznačovanej potreby zisťovania možnosti žalovaného individuálne ovplyvniť znenie podmienky v tzv. formulárovej zmluve - keďže v tomto prípade treba pripomenúť iný skorší záver tunajšieho súdu z jeho rozhodovania v tzv. spotrebiteľských veciach a to ten, podľa ktorého je to v takýchto veciach vždy protivník spotrebiteľa, ktorý má dôkazné bremeno na preukázanie všetkého, čo by mohlo byť jemu na prospech a naopak spotrebiteľovi na neprospech, pričom preukázanie tu musí byť bezpečné, teda spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti a takéto bremeno ani žalobkyňa z prejednávanej veci neunesla).

Aj v časti zamietnutia žaloby v časti poplatkov za poistenie faktúr a upomienku (čo v súčte predstavovalo 4,33 eur) a príslušenstva k nim, súd prvého stupňa žalobu zamietajúce rozhodnutie vcelku výstižne (hoc stručne) odôvodnil, keď vo vzťahu k obom týmto položkám bolo najmä možné stotožniť sa s tým záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého žalobkyňa ako iniciátorka konania v tzv. spotrebiteľskej veci neunesla v tomto smere dôkazné bremeno, pričom táto navyše proti záveru súdu prvého stupňa v práve diskutovanej časti odvolaním argumentačne ani nebrojila.

Hoci potom za správne možno považovať úvahy súdu prvého stupňa vedúce k zamietnutiu žaloby v časti zmluvných pokút a poplatkov za upomienku i poistenie faktúr, výpočet súdu prvého stupňa majúci zohľadňovať tieto závery už správnym nebol. Žalobkyňa sa totiž žalobou dožadovala zaplata jej sumy 787,03 eur s 9% úrokom z omeškania od 7. mája 2010 do zaplata a súd prvého stupňa jej z tejto sumy nepriznal celkovo 3 položky - zmluvné pokuty v súhrnnej sume 500 eur, 1,33 eur za upomienku a 3 eurá za poistenie faktúr, čo spolu predstavuje 504,33 eur. Odrátaním sumy 504,33 eur od sumy požadovanej žalobou, teda od 787,03 eur tak mala byť po správnosti žalobkyni priznaná suma 282,70 eur s príslušnými úrokmi z omeškania, čomu ale suma uvedená vo výrokovej časti napadnutého rozsudku („len“ 282,67 eur) nezodpovedá. Odpoveď na otázku, či k tomuto inak nepatrnému rozdielu došlo len chybou v písaní či počítaní alebo či bolo úmyslom súdu prvého stupňa takto rozhodnúť, je ale spôsobilý dať len súd prvého stupňa, ktorý sa však k tomuto v odôvodnení svojho rozsudku (toho prvotného ani dopĺňacieho) vôbec nevyjadril.

Odvolací súd riadiaci sa týmito úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvého stupňa vo veci preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej s výnimkou neodôvodneného nepriznania ním aj 0,03 eur s príslušenstvom a dopĺňací rozsudok ako celok podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil (prvá veta výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu). Vo zvyšku (na ktorý dopadali účinky odvolania), potom rozsudok (i tu rozumej ten pôvodný) v časti 1. zamietnutia ním žaloby týkajúcej sa sumy 0,03 eur a úroku z omeškania z tejto sumy a 2. trov konania podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. musel zrušiť (najmä z dôvodu tzv. nepreskúmateľnosti, predstavujúcej jednu z podôb postupu súdu reálne odnímajúceho účastníkom konania možnosť konať pred súdom) a podľa § 221 ods. 2 O. s. p. vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (druhá veta výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu).

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak v ďalšom konaní bude riadiť sa názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O. s. p. viazaný, postupovať v smere naznačenom zhora, podľa potreby doplniť dokazovanie, výsledky celého konania podľa § 132 O. s. p. náležite zhodnotiť a až potom opätovne rozhodnúť o veci v časti, v ktorej ostala predmetom konania, o trovách konania a podľa § 224 ods. 3 O. s. p. i o trovách tohto odvolacieho konania.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.